> Wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i doświadczonych, ale bezbożni będą postępować bezbożnie. Żaden bezbożny nie zrozumie, ale mądrzy zrozumieją.
>
> *— Daniela 12:10*

Książka: Stary Testament / Daniela
Tematy: grzech, oczyszczenie, zrozumienie, mądrość, czasy ostateczne

Interpretacja:
Księga Daniela opisuje wizje proroka dotyczące czasów ostatecznych i nadchodzących sądów. Werset ten mówi o oczyszczeniu i odnowie wielu ludzi, podczas gdy niegodziwi trwają na drodze grzechu. Choć koncepcja ta może wydawać się zawiła, możemy wiele się z niej nauczyć i zastosować te lekcje w naszym codziennym życiu.

Oczyszczenie i odnowa

Księga *Daniela 12:10* mówi o oczyszczeniu i odnowie wielu osób, wskazując na czas, w którym wielu porzuci złe drogi i zbliży się do Boga. Można to rozumieć nie tylko jako oczyszczenie fizyczne, ale także duchowe – jako usunięcie wszystkiego, co oddziela nas od Boga, i zwrócenie się ku Niemu. Oczyszczenie wiąże się z wyeliminowaniem wszelkich szkodliwych nawyków, myśli i czynów.

Oczyszczenie i odnowę można postrzegać jako proces uświęcenia, w którym *Duch Święty* działa w nas, upodabniając nas *do Chrystusa*. Nie dzieje się to z dnia na dzień; jest to raczej ciągły proces, który należy pielęgnować każdego dnia. W naszej wędrówce wiary ważne jest, aby analizować swoje postępowanie i podejmować kroki w celu naprawienia tego, co oddala nas od Boga.

Niegodziwi będą nadal grzeszyć

Ten sam werset wspomina o niegodziwych, którzy będą trwać w grzesznym postępowaniu. Choć można ulec pokusie osądzania innych lub potępiania tych, którzy nie postępują zgodnie ze Słowem Bożym, warto pamiętać, że wszyscy jesteśmy grzesznikami potrzebującymi Bożej łaski. Możemy uczyć się modlić za tych, którzy jeszcze nie poznali prawdy, i dawać im dobry przykład własnym postępowaniem.

Zrozumienie dostępne dla nielicznych

Werset ten stwierdza również, że tylko mądrzy zrozumieją. Można to rozumieć dwojako: z jednej strony, osoby oddane wierze i szczerze dążące do zrozumienia *Słowa Bożego* będą w stanie to uczynić. Z drugiej strony, może to również wskazywać, że tylko ci, którym dane zostało Boże zrozumienie, będą w stanie pojąć Boży plan.

Przypomina nam to wszystkim, by nie polegać wyłącznie na własnej mądrości i zrozumieniu, lecz dążyć do nieustannego dialogu z Bogiem poprzez modlitwę i rozważanie Jego Słowa. Musimy być otwarci na przyjęcie Bożego rozeznania, które może pochodzić jedynie z Bożej mądrości.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> On objawia rzeczy głębokie i ukryte, wie, co jest w ciemności, a światłość z nim mieszka.
>
> *— Daniela 2:22*

Książka: Stary Testament / Daniela
Tematy: grzech, Wszechmocny, zlo, Bog, Światło

Interpretacja:

Werset *Daniela 2:22* mówi o Bożej zdolności do odsłaniania tego, co w naszym życiu głębokie i ukryte. Bóg jest ściśle związany ze wszystkim, co nas otacza, w tym z naszymi najgłębszymi emocjami i uczuciami. *Jako nasz Stwórca* potrafi On ujawnić to, co nas trapi, nawet gdy sprawy wydają się spowite najgłębszą tajemnicą.

Boża Mądrość

Boża mądrość jest nieskończenie bogata i hojna; pomaga nam podejmować mądre i sprawiedliwe decyzje. Boże objawienie przejawia się w różnych aspektach naszego życia, inspirując nas do dalszego działania. W tym świetle musimy zawsze ufać Bogu – On jest naszym ostatecznym przewodnikiem.

Refleksja i codzienne życie

Często znajdujemy się w sytuacjach, których nie potrafimy zrozumieć – w chwilach niepewności i udręki. Może się wydawać, że wszystko spowija mrok i że nie ma żadnego rozwiązania. Jednak wiara w Boga zapewnia nas, że nie jesteśmy sami. On jest zawsze blisko – jako światło, które rozjaśnia nasze życie i rozprasza ciemność.

W wielu kulturach znane jest powiedzenie, że gdy zamykają się jedne drzwi, Bóg otwiera okno. Oznacza to, że nawet gdy nie widzimy rozwiązania, zawsze istnieje wyjście – nowa szansa na podniesienie się i dalszą drogę. Bóg ukazuje nam światło, prowadząc nas ku prawdzie oraz ku temu, co przynosi pokój i szczęście.

Bóg dał poznać swoją zdolność do odsłaniania tego, co w naszym życiu ukryte. Gdy trwamy w ciemności, On jest naszym światłem, przewodnikiem i obrońcą. Jest z nami zawsze, w każdej chwili naszego życia; wystarczy tylko Mu zaufać.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Zgrzeszyliśmy, dopuściliśmy się nieprawości, postępowaliśmy niegodziwie i zbuntowaliśmy się, odstępując od twoich przykazań i praw.
>
> *— Daniela 9:5*

Książka: Stary Testament / Daniela
Tematy: grzech, wyznanie grzechu, prawo

Interpretacja:
Werset *Daniela 9:5* może wydawać się prostym wyznaniem grzechu. W rzeczywistości jednak stanowi on głębokie stwierdzenie na temat natury ludzkiej oraz relacji między ludzkością a Bogiem.

Grzech jako zdrada Boga

W tym wersecie *Daniel* zaczyna od przyznania, że ludzie zgrzeszyli, dopuścili się nieprawości, postępowali niegodziwie, zbuntowali się i odwrócili od Bożych przykazań. Istotne jest, że we wszystkich tych stwierdzeniach używa on liczby mnogiej. Sugeruje to, że Daniel nie jest osamotniony w swoim wyznaniu; przemawia on w imieniu całego ludu Izraela – a co za tym idzie, całej ludzkości.

Grzech jest tu postrzegany jako zdrada Boga. Zboczenie z Bożych dróg oznacza oddalenie się od samego źródła życia i prawdy. Grzech nie jest jedynie zdradą Boga, lecz także zdradą nas samych; odwracając się od Boga, tracimy z oczu nasz cel i naszą tożsamość.

Znaczenie wyznawania grzechów

Choć przyznawanie się do błędów i wyznawanie grzechów bywa trudne, stanowi ono kluczowy element naszej relacji z Bogiem. Wyznanie grzechu pomaga nam dostrzec, jak bardzo potrzebujemy Boga, oraz skłania do szukania Jego przebaczenia i łaski. Dopiero gdy potrafimy uznać swój grzech, możemy otrzymać przebaczenie i uzdrowienie.

Wyznawanie grzechów uświadamia nam również, jak bardzo potrzebujemy innych ludzi. Dzięki wyznaniu zaczynamy rozumieć, że nie wszystko jesteśmy w stanie zrobić sami. Potrzebujemy pomocy i wsparcia innych – zwłaszcza tych, którzy podzielają naszą wiarę i mogą nam pomóc w duchowym wzroście.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A jeśli niegodziwy odwróci się od wszystkich swoich grzechów, które popełnił, będzie strzegł wszystkich moich ustaw i będzie czynił to, co prawe i sprawiedliwe, na pewno będzie żył, nie umrze.
>
> *— Ezechiela 18:21*

Książka: Stary Testament / Ezechiela
Tematy: grzech, nawrócenie, prawo, posłuszeństwo

Interpretacja:
Biblia zawiera wiele istotnych nauk, które pomagają nam zrozumieć Boży plan dla naszego życia. Jednym z takich fragmentów jest *Ezechiela 18:21*, mówiąca o Bożym przebaczeniu i sprawiedliwości.

Kontekst wersetu

Werset ten stanowi część 18. rozdziału Księgi Ezechiela, który porusza kwestię osobistej odpowiedzialności za grzech oraz Bożej sprawiedliwości. Prorok *Ezechiel* wyjaśnia w nim, że wszyscy odpowiadamy za swoje czyny, a konsekwencje naszych decyzji spadają wyłącznie na nas.

Znaczenie nawrócenia

W wersecie *Ezechiela 18:21* Bóg obiecuje miłosierdzie i przebaczenie tym, którzy odwracają się od grzechu i zaczynają żyć zgodnie z Jego prawami oraz przykazaniami. Fragment ten przypomina nam o znaczeniu nawrócenia i powrotu na drogę Pana. Jeśli odwrócimy się od grzechu i będziemy dążyć do sprawiedliwego i prawego życia, Bóg nam przebaczy oraz obdarzy nas pełnią życia i wiecznym zbawieniem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nawróćcie się i odwróćcie się od wszystkich swoich występków, aby nieprawość nie stała się waszą zgubą.
>
> *— Ezechiela 18:30*

Książka: Stary Testament / Ezechiela

Tematy: grzech, nawrócenie, kara

Interpretacja:

Ezechiela 18:30 mówi o odpowiedzialności, jaką ponosimy przed Bogiem za nasze czyny i decyzje. Jesteśmy sądzeni na podstawie własnych uczynków i postaw, a nie czynów czy postaw naszych rodziców lub przodków. Aby uniknąć zguby, jesteśmy wzywani do okazania skruchy za nasze przewinienia i odwrócenia się od grzechu.

Boża sprawiedliwość

Należy podkreślić, że Boży sąd jest sprawiedliwy i bezstronny. Każdy człowiek jest sądzony według własnego postępowania, co wskazuje, że Bóg zna nasze myśli, intencje, postawy i pobudki. Nie sądzi nas za przynależność do określonej rodziny, kultury czy rasy, lecz za wybory, których dokonujemy w życiu.

Znaczenie skruchy

Wezwanie do skruchy przewija się przez całą Biblię. Oznacza ono uznanie własnych błędów i uchybień, porzucenie ich oraz dążenie do przemiany życia i zwrócenia się ku Bogu i Jego przykazaniom. Innymi słowy, wiąże się to z całkowitym nawróceniem. Skrucha to nie tylko poczucie smutku czy wyrzuty sumienia z powodu popełnionych czynów; to także działanie mające na celu ich naprawienie – czyli zmianę postępowania.

Związek między bezprawiem a zgubą

Werset ten wyraźnie wskazuje, że bezprawie – czyli brak sprawiedliwości lub obecność niegodziwości – może prowadzić do naszej zguby. Nasze błędne decyzje mogą mieć poważne, długotrwałe konsekwencje nie tylko dla naszego życia, ale także dla życia osób z naszego otoczenia. Istnieje jednak dobra wiadomość: możemy uniknąć zguby. Bóg oferuje nam drogę wyjścia poprzez skruchę i nawrócenie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I uświęcę moje wielkie imię, które było zbezczeszczone wśród narodów, które wy zbezcześciliście pośród nich. I poznają narody, że ja jestem PANEM, mówi Pan BÓG, gdy będę uświęcony w was na ich oczach.
>
> *— Ezechiela 36:23*

Książka: Stary Testament / Ezechiela
Tematy: grzech, Bog, Świętość

Interpretacja:
Ezechiela 36:23 stanowi wezwanie do działania dla wierzących oraz obietnicę sprawiedliwości dla niewierzących. Werset ten przypomina nam, że nasz Bóg jest święty i

że musimy żyć w sposób, który uświęca Jego imię wobec narodów.

Bezczeszczenie imienia Bożego

W jaki sposób można zbezcześcić imię Boże? Bezczeszczenie imienia Bożego odnosi się do każdego czynu lub myśli, które przynoszą ujmę Jego świętości i boskiej doskonałości. Bezczeszczenie to przejawia się w postawie osób, które fałszywie powołują się na imię Boga, lub tych, którzy żyją w buncie przeciwko Jego woli, a mimo to nazywają siebie chrześcijanami.

W tekście *Ezechiela* bezczeszczenie imienia Bożego uwidacznia się w grzechu ludu Izraela, który odwrócił się od swojego Boga i popadł w grzech. Bezczeszczenie to stanowiło tak poważne wykroczenie przeciwko świętości Boga, że doprowadziło do konsekwencji grzechu – a mianowicie do zniszczenia Świątyni Jerozolimskiej i wygnania.

Uświęcanie imienia Bożego

Wezwanie do uświęcania imienia Bożego jest jednym z głównych tematów całej Biblii. Pojęcie uświęcenia oznacza *„oddzielenie”* lub *„poświęcenie”* dla Boga. Uświęcenie nie jest magicznym procesem, który z dnia na dzień czyni człowieka świętym; jest raczej nieustannym dążeniem do życia zgodnego z wolą Bożą i odzwierciedlania Jego boskiej świętości we wszystkich naszych czynach.

Uświęcanie imienia Bożego jest ważne, ponieważ ukazuje ono narodom charakter naszego Boga. Gdy prowadzimy święte życie, ludzie dostrzegają w nas Bożą miłość i sprawiedliwość, dzięki czemu czują się pociągnięci ku Niemu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Mówię więc: Postępujcie w Duchu, a nie spełnicie pożądania ciała.

> — *Galacjan 5:16*

Książka: Nowy Testament / Galacjan
Tematy: grzech, pragnienie, Duch

Interpretacja:
Werset z Listu do *Galacjan 5:16* należy do najbardziej znanych w Biblii, gdyż skłania nas do refleksji nad wewnętrzną walką, jaką wszyscy toczymy: między czynieniem tego, co słuszne, a uleganiem podszeptom naszych ziemskich pragnień. W tym kontekście apostoł *Paweł* wzywa nas do życia według Ducha – co oznacza, że powinniśmy kierować się Bożymi naukami i pozwalać Jego boskiej obecności prowadzić nas w codziennym życiu.

Postępowanie według ciała

Aby lepiej zrozumieć ten fragment, musimy najpierw zdefiniować, co oznacza pojęcie *„ciała”*. W Biblii termin ten odnosi się do zachowań i postaw niezgodnych z Bożą wolą. Innymi słowy, *„ciało”* obejmuje wszystko to, co oddala nas od Bożego dobra i prowadzi ku naszym najbardziej egoistycznym i grzesznym pragnieniom.

Postępowanie według Ducha

Z drugiej strony *„Duch”* symbolizuje obecność Boga w naszym życiu; daje nam On siłę, by czynić to, co słuszne, i opierać się pragnieniom ciała. Życie według Ducha oznacza przestrzeganie Bożych przykazań, poszukiwanie Jego woli dla naszego życia oraz pozwolenie, by Jego miłość nas wypełniała i prowadziła. Paweł zachęca nas, byśmy *„postępowali według Ducha”*, co oznacza życie w Bożej obecności i pozwolenie, by Jego łaska nas kierowała i umacniała. Z kolei, gdy pozwalamy, by ziemskie pragnienia rządziły naszymi czynami, „zaspokajamy żądze ciała”. Podążanie za ciałem zawsze prowadzi do grzechu i oddzielenia od Boga, podczas gdy życie według Ducha prowadzi do życia wiecznego i głębszej relacji z Nim.

Warto zauważyć, że postępowanie według Ducha nie jest łatwe, ponieważ pokusy nieustannie towarzyszą nam w życiu. Musimy jednak pamiętać, że Bóg dał nam zdolność

opierania się pokusom i dokonywania właściwych wyborów. Co więcej, obecność Ducha w nas umacnia nas i uzdalnia do przezwyciężenia wszelkich pokus, jakie możemy napotkać na naszej drodze.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A znane są uczynki ciała, którymi są: cudzołóstwo, nierząd, nieczystość, rozpusta; Bałwochwalstwo, czary, nienawiść, niezgoda, zawiść, gniew, spory, kłótnie, herezje; Zazdrość, zabójstwa, pijaństwo, hulanki i tym podobne; o nich wam mówię, jak już przedtem powiedziałem, że ci, którzy takie rzeczy czynią, królestwa Bożego nie odziedziczą.
>
> *— Galacjan 5:19-21*

Książka: Nowy Testament / Galacjan
Tematy: grzech, gniew, ciało, bożki, Krolestwo Boga, seksualność

Interpretacja:
W Liście do Galatów apostoł *Paweł* wymienia czyny uznawane za „uczynki ciała” i otwarcie stwierdza, że ci, którzy się ich dopuszczają, nie odziedziczą *Królestwa Bożego*. Ważne jest, aby rozróżniać uczynki ciała od grzechu w ogóle. Wszyscy grzeszymy, lecz gdy przyjmujemy *Jezusa jako naszego Zbawiciela*, *Duch Święty* pomaga nam przezwyciężać pokusę grzechu. Jeśli jednak żyjemy według uczynków ciała, nie możemy doświadczać Bożych błogosławieństw.

Uczynki ciała

Do uczynków ciała wymienionych w *Galacjan 5:19-21* należą między innymi cudzołóstwo, rozpusta, nieczystość i lubieżność. Rozpusta odnosi się do kontaktów seksualnych poza małżeństwem, podczas gdy cudzołóstwo oznacza relacje seksualne z osobą inną niż własny współmałżonek. Nieczystość obejmuje nieczyste myśli, słowa i czyny, natomiast lubieżność to silne pożądanie seksualne.

Wymieniono również bałwochwalstwo i uprawianie czarów – praktyki polegające na oddawaniu czci fałszywym bóstwom zamiast prawdziwemu Bogu. Wrogość, kłótnie, zazdrość, gniew i waśnie to postawy, które mogą wyrządzić wielką szkodę każdej relacji. Waśnie i herezje stanowią podziały oraz fałszywe poglądy, które mogą osłabić naszą wiarę.

Zazdrość i morderstwo to niebezpieczne skłonności, które mogą wyrządzić innym krzywdę fizyczną i emocjonalną, podczas gdy pijaństwo i hulaszcze uczty to formy braku umiaru, mogące poważnie zaszkodzić naszemu zdrowiu. Należy pamiętać, że te uczynki ciała są sprzeczne z wolą Bożą. W miarę jak pogłębiamy naszą relację z Bogiem, Jego Duch pomaga nam je odrzucić i żyć zgodnie z Jego wolą.

Dlatego musimy starać się dystansować od tych uczynków ciała i dążyć do życia w posłuszeństwie Bogu. Oznacza to na przykład odwrócenie się od rozpusty i dążenie do czystości oraz wstrzemięźliwości, odrzucenie bałwochwalstwa na rzecz oddawania czci jedynie prawdziwemu Bogu, a także porzucenie gniewu i waśni, by szukać pokoju i miłości.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bracia, jeśli przydarzy się komuś jakiś upadek, wy, którzy jesteście duchowi, poprawiajcie takiego w duchu łagodności, uważając każdy

> na samego siebie, abyś i ty nie był kuszony.
>
> *— Galacjan 6:1*

Książka: Nowy Testament / Galacjan
Tematy: grzech, nawrócenie, pragnienie, pokusa

Interpretacja:
Życie chrześcijańskie nie jest łatwe. Choć jesteśmy powołani do dążenia do świętości i wierności Bogu, zdajemy sobie sprawę, że pozostajemy niedoskonałymi ludźmi, zmagającymi się z pokusą grzechu. Dlatego Pismo Święte wielokrotnie wzywa nas do troski o siebie nawzajem w wierze oraz do upominania tych, którzy pobłądzili.

Jedno z takich wezwań znajdujemy w *Galacjan 6:1*, gdzie jesteśmy zachęcani, by z duchem łagodności przywracać na właściwą drogę brata lub siostrę *w Chrystusie*.

Wezwanie do przywrócenia na właściwą drogę

Apostoł Paweł pisze do Galatów, pragnąc umocnić ich wiarę i skorygować pewne błędy, które wkradły się do ich wspólnoty chrześcijańskiej. W tym kontekście werset z *Galacjan 6:1* stanowi kontynuację nauczania o konieczności wzajemnego wspierania się w wierze oraz unikania pychy czy zarozumiałości.

Werset ten rozpoczyna się od zwrócenia się do braci w Chrystusie jako do *„duchowych”*, co sugeruje, że zostali oni zbawieni przez Bożą łaskę i przemienieni przez Jego Ducha. To właśnie tym osobom powierzono zadanie przywracania na właściwą drogę tych, którzy ulegli błędowi.

Przywracanie z łagodnością

Wezwanie do przywrócenia brata lub siostry w wierze nie oznacza koniecznie potępienia czy ukarania osoby błądzącej. Przeciwnie – dzieło to musi być podejmowane w duchu łagodności. Oznacza to podchodzenie do drugiego człowieka z pokorą i miłością, przy jednoczesnym pamiętaniu, że wszyscy jesteśmy podatni na grzech i potrzebujemy Bożej

łaski, by przezwyciężać własne słabości.

Zatem celem tego działania nie jest poniżenie czy zawstydzenie brata lub siostry, którzy zgrzeszyli, lecz raczej doprowadzenie ich do szczerego wyznania win i nawrócenia, aby mogli na nowo doświadczyć Bożej łaski przywracającej do wspólnoty.

Uleganie pokusie grzechu

Galacjan 6:1 kończy się ważnym ostrzeżeniem: *„uważając każdy na samego siebie, abyś i ty nie był kuszony”*. Słowa te przypominają nam, że również my możemy ulec pokusie i popełnić błąd.

Dlatego, podejmując się zadania przywracania brata na właściwą drogę, musimy czynić to ze świadomością własnej słabości i możliwości upadku. Pomoże nam to zachować współczucie, cierpliwość i pokorę w naszych działaniach. Co więcej, uświadomienie sobie własnej słabości skłoni nas do jeszcze większej staranności w strzeżeniu naszej wiary, unikaniu pokus i trwaniu w Bożej łasce.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bo kto sieje dla swego ciała, z ciała żąć będzie zniszczenie. Kto zaś sieje dla Ducha, z Ducha żąć będzie życie wieczne.
>
> *— Galacjan 6:8*

Książka: Nowy Testament / Galacjan
Tematy: grzech, Życie wieczne, żniwo, Duch

Interpretacja:

Galacjan 6:8 mówi o procesie siania i zbierania oraz o tym, jak dokonywane przez nas wybory dotyczące tego, co siejemy, wpływają na nas samych. Innymi słowy, nasze myśli i czyny pociągają za sobą konsekwencje, dlatego warto zastanowić się, co właściwie zasiewamy. Według tego wersetu ten, kto sieje dla ciała, zbierze skażenie, natomiast ten, kto sieje dla Ducha, zbierze życie wieczne.

Termin *„ciało”* odnosi się do naszej grzesznej natury. Obejmuje on wszystko, co czynimy dla siebie, nie zważając na Boże przykazania. Łatwo ulec pokusie życia nastawionego na zaspokajanie własnych, egoistycznych potrzeb i pragnień, jednak – niestety – właśnie wtedy najwięcej tracimy. Gdy decydujemy się podążać własną drogą, siejemy ziarna zła i to właśnie zbierzemy w ostatecznym rozrachunku.

Sianie dla Ducha oznacza przestrzeganie Bożych przykazań

Jeśli jednak siejemy dla Ducha, zbieramy owoce posłuszeństwa i sprawiedliwości. Sianie dla Ducha oznacza przestrzeganie Bożych przykazań, szukanie Jego woli i postępowanie zgodnie z nią. Gdy zabiegamy o *Jego Królestwo i Jego sprawiedliwość*, naszą nagrodą jest życie wieczne. Wybór siania dla Ducha jest zawsze właściwą decyzją.

Ważne jest, aby zrozumieć, że konsekwencje naszych czynów są rzeczywiste i trwałe. Nie tylko zasiewamy ziarna działań – siejemy ziarna, które wzrosną i wydadzą owoce. Skażenie będące następstwem siania dla ciała prowadzi do duchowej ruiny i wiecznej śmierci, podczas gdy sianie dla Ducha prowadzi nas do życia wiecznego i pokoju.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Który, będąc blaskiem jego chwały i wyrazem jego istoty i podtrzymując wszystko słowem swojej mocy, dokonawszy oczyszczenia z naszych grzechów przez samego siebie, zasiadł po

> prawicy Majestatu na wysokościach.
>
> — *Hebrajczyków 1:3*

Książka: Nowy Testament / Hebrajczyków

Tematy: grzech, oczyszczenie, Słowo Boże

Interpretacja:

Werset *Hebrajczyków 1:3* przedstawia jasny obraz boskości *Jezusa Chrystusa*. Jest On opisany jako *„odblask Jego chwały”*, co oznacza, że emanuje światłem i chwałą Boga oraz je odzwierciedla. Określono Go również jako *„odbicie Jego istoty”*, co wskazuje, że Jezus Chrystus jest doskonałym i precyzyjnym objawieniem samego Boga. Co więcej, werset ten stwierdza, że Jezus Chrystus *„podtrzymuje wszystko słowem swej potęgi”*. Widzimy tu, że Jezus Chrystus posiada absolutną władzę i kontrolę nad wszystkim, co istnieje we wszechświecie; to dzięki Jego mocy wszystko trwa i jest podtrzymywane.

Fragment ten mówi także o tym, że Jezus Chrystus *„dokonał oczyszczenia z grzechów”*. Przypomina nam, iż Jego ofiara na krzyżu stanowiła zapłatę za nasze grzechy. Wziął On na siebie ciężar naszych przewinień, abyśmy mogli zostać oczyszczeni, a nasza relacja z Bogiem – przywrócona. Werset kończy się wzmianką o tym, że Jezus Chrystus zasiadł po prawicy Majestatu na wysokościach. Odnosi się to do Jego miejsca po prawicy Boga Ojca, co oznacza Jego zwierzchnictwo i władzę w sferach niebiańskich.

Werset ten, podobnie jak wiele innych fragmentów Pisma Świętego, ukazuje boskość i moc Jezusa Chrystusa, a także Jego rolę w naszym zbawieniu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nie miłujcie świata ani tego, co jest na świecie. Jeśli ktoś miłuje świat, nie ma w nim miłości Ojca.
>
> *— I Jana 2:15*

Książka: Nowy Testament / I Jana
Tematy: grzech, Ojciec, miłość, świat

Interpretacja:
I Jana 2:15 stanowi bezpośrednie ostrzeżenie *apostoła Jana* skierowane do wszystkich wierzących *w Jezusa*; wzywa on ich, by nie miłowali świata ani tego, co na świecie. Co jednak dokładnie oznacza miłowanie świata?

W kontekście biblijnym *„świat”* odnosi się do systemu wartości i priorytetów sprzecznych z Bożymi zasadami. To egoistyczna, skoncentrowana na sobie postawa i sposób postępowania, które prowadzą do bałwochwalczego traktowania pieniędzy, władzy i sławy – rzeczy przemijających, niemających żadnej wartości wiecznej.

Nie ma w nim miłości Ojca

Jan ukazuje tutaj, że miłość do Boga i miłość do świata to przeciwieństwa. Jeśli miłujemy to, co należy do świata, nie możemy miłować Boga. Jest to wezwanie do duchowej refleksji i przypomnienie, że trudno jest stawiać Boga na pierwszym miejscu, gdy żyjemy dla świata.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> On nasze grzechy na swoim ciele poniósł na drzewo, abyśmy obumarłszy grzechom, żyli dla sprawiedliwości; przez jego rany

> zostaliście uzdrowieni.
>
> *— I Piotra 2:24*

Książka: Nowy Testament / I Piotra

Tematy: grzech, ciało, Ukrzyżowanie, Wielkanoc, wyzdrowienie, sprawiedliwosc

Interpretacja:

I Piotra 2:24 przypomina nam, że *Jezus* poniósł nasze grzechy w swoim ciele na krzyżu na Golgocie. Cierpiał On w naszym zastępstwie, aby wybawić nas od wiecznej śmierci i obdarzyć życiem wiecznym w Nim. Werset ten przypomina nam o wielkiej miłości Boga do nas – Jego dzieci.

Co oznacza słowo „grzech”?

Zanim zagłębimy się w treść tego wersetu, warto zrozumieć znaczenie słowa *„grzech”*. Grzech to każdy czyn, myśl lub słowo sprzeczne z wolą Bożą. Wszyscy zgrzeszyliśmy, co oznacza, że zostaliśmy oddzieleni od Boga. Jednak dzięki Jezusowi możemy na nowo nawiązać relację z Bogiem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Skoro więc Chrystus cierpiał za nas w ciele, wy również uzbrójcie się tą samą myślą, że ten, kto cierpiał w ciele, zaprzestał grzechu.
>
> *— I Piotra 4:1*

Książka: Nowy Testament / I Piotra

Tematy: grzech, cierpienie

Interpretacja:

Pierwszy List św. Piotra koncentruje się na nauczaniu wierzących, jak prowadzić święte życie pośród prześladowań i cierpienia. W czwartym rozdziale *Piotr* mówi o tym, jak ważne jest naśladowanie *przykładu Chrystusa* w codziennym życiu, nawet w chwilach cierpienia. W omawianym wersecie Piotr wzywa nas do gotowości na cierpienie za wiarę *w Chrystusa* oraz do uzbrojenia się w takie samo nastawienie, jakie miał Chrystus.

Kontekst historyczny

Kościół, do którego pisał Piotr, doświadczał prześladowań i cierpienia z powodu wiary w Chrystusa. Chrześcijan postrzegano jako zagrożenie dla społeczeństwa rzymskiego; z powodu swoich przekonań byli oni narażeni na prześladowania i śmierć. W swoim liście Piotr podkreśla, że wierzący muszą trwać niezachwianie w wierze i pamiętać, że Chrystus również cierpiał za nas w ciele.

Znaczenie wersetu

W tym wersecie Piotr przypomina wierzącym, że cierpienie jest naturalnym elementem życia chrześcijańskiego. Naśladując przykład Chrystusa, możemy nauczyć się znosić cierpienie i opierać się pokusie grzechu w trudnych chwilach. Uzbrajając umysł w sposób myślenia Chrystusa, możemy zwyciężać grzech i trwać mocno w wierze.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Przede wszystkim miejcie gorliwą miłość jedni dla drugich, bo miłość zakrywa mnóstwo grzechów.
>
> *— I Piotra 4:8*

Książka: Nowy Testament / I Piotra

Tematy: grzech, miłość, bliźni

Interpretacja:
Biblia to księga pełna przesłań o miłości, współczuciu i nadziei. Znajdujemy w niej wiele wersetów mówiących o tym, jak ważne jest kochanie innych. Jednym z nich jest fragment *I Piotra 4:8*, który wzywa nas do okazywania sobie nawzajem gorącej miłości.

Znaczenie tego wersetu

Werset *I Piotra 4:8* przypomina nam o znaczeniu miłości w naszych relacjach. Słowo *„miłość”* oznacza tu uczucie niezawodne, pełne żaru i oddania wobec innych. Apostoł *Piotr* zachęca nas do pielęgnowania głębokiej miłości – takiej, która potrafi zakryć mnóstwo grzechów.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Rozumiemy, że prawo nie jest ustanowione dla sprawiedliwego, ale dla nieprawych i nieposłusznych, dla bezbożnych i grzeszników, dla niegodziwych i nieczystych, dla ojcobójców, matkobójców i morderców; Dla rozpustników, mężczyzn współżyjących ze sobą, handlarzy ludźmi, dla kłamców, krzywoprzysięzców i dla wszystkiego, co jest przeciwne zdrowej nauce; Zgodnie z chwalebną ewangelią błogosławionego Boga, którą mi powierzono.
>
> *— I Tymoteusza 1:9-11*

Książka: Nowy Testament / I Tymoteusza
Tematy: grzech, prawo, kłamstwo, seksualność, niewola

Interpretacja:

Fragment *I Tymoteusza 1:9-11* zachęca nas do głębokiej refleksji nad naturą Prawa oraz nad tym, dla kogo zostało ono ustanowione. W czasach, gdy powstawał ten tekst, termin „Prawo” odnosił się do *Prawa Mojżeszowego* – przykazań, które Bóg przekazał Mojżeszowi w Starym Testamencie. Autor wyjaśnia, że Prawo to nie zostało nadane dla sprawiedliwych, lecz dla tych, którzy grzeszą i są nieposłuszni.

Warto zauważyć, że choć Biblia często używa słowa „sprawiedliwi” na określenie osób przestrzegających Prawa, w tych wersetach odnosi się ono do tych, którzy Prawa nie potrzebują – ponieważ z natury postępują zgodnie z nim. Prawo nie zostało ustanowione dla nich, lecz dla tych, którzy potrzebują go, by odnaleźć drogę do sprawiedliwości. Wersety te wspominają również o chwalebnej *Ewangelii błogosławionego Boga*. Apostoł *Paweł* napisał ten list *do Tymoteusza*, aby udzielić mu wskazówek dotyczących prowadzenia Kościoła. W omawianym fragmencie Paweł koncentruje się na znaczeniu Prawa oraz na tym, jak *Ewangelia Chrystusa* je wypełnia.

Chwalebna Ewangelia

Termin *„Ewangelia”* pochodzi z języka greckiego i oznacza *„dobrą nowinę”*. W tym wersecie Paweł mówi o Ewangelii Chrystusa jako o przesłaniu niosącym zbawienie całej ludzkości. Przesłanie to jest chwalebne, ponieważ stanowi prawdę, która daje nam nadzieję i ukazuje Bożą miłość do nas. Dzięki Ewangelii poznajemy *Jezusa* i możemy nawiązać z Nim osobistą relację.

Błogosławiony Bóg

W tych wersetach Bóg nazwany jest również *„błogosławionym Bogiem”*. Określenie to wskazuje, że Bóg jest źródłem wszelkiego szczęścia. Ewangelia Chrystusa objawia, że Bóg jest miłością i pragnie, abyśmy wiedli życie pełne i szczęśliwe. Szukając Boga i wypełniając Jego wolę, możemy odnaleźć prawdziwe szczęście i zadowolenie.

Znaczenie Prawa

W omawianych wersetach Paweł wspomina także o Prawie. Przed swoim nawróceniem Paweł ściśle przestrzegał Prawa żydowskiego. Jednak po spotkaniu *z Chrystusem*

zrozumiał, że Prawo nie jest w stanie go zbawić. Zrozumiał, że zbawienie jest możliwe jedynie dzięki Bożej łasce i wierze w Jezusa. Prawo pozostaje ważne, ponieważ ukazuje świętość Boga oraz nasze własne niedoskonałości. Nie możemy jednak polegać na Prawie jako na drodze do zbawienia. Jedynie dzięki wierze w Jezusa i Jego dzieło na krzyżu możemy zostać odkupieni i wejść w relację z Bogiem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bóg bowiem był w Chrystusie, jednając świat z samym sobą, nie poczytując ludziom ich grzechów, i nam powierzył to słowo pojednania.
>
> *— II Koryntian 5:19*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: grzech, Jezus, pojednanie, Zbawienie, świat

Interpretacja:
W tym biblijnym wersecie odnajdujemy myśl, że *Bóg w Chrystusie* dążył do pojednania nas ze sobą i ze światem. Apostoł *Paweł*, zwracając się do kościoła w Koryncie, przypominał, że Bóg nie poczytuje nam naszych grzechów, lecz działa przez *Swojego Syna, Jezusa*, aby zapewnić nam możliwość zbawienia i pojednania.

Czym jest pojednanie?

Pojednanie to akt ponownego zjednoczenia dwóch stron, które były ze sobą skłócone lub oddalone. W kontekście biblijnym pojednanie oznacza przywrócenie relacji między Bogiem a ludzkością – relacji zerwanej przez grzech. Bóg pragnie, abyśmy ponownie zbliżyli się do Niego, żyli w społeczności z Nim i dzielili z Nim osobistą, głęboką więź;

właśnie dlatego dąży do pojednania nas ze sobą.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> On bowiem tego, który nie znał grzechu, za nas grzechem uczynił, abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą.
>
> *— II Koryntian 5:21*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: grzech, Pośrednik, sprawiedliwosc

Interpretacja:
Werset *II Koryntian 5:21* stanowi część szerszego fragmentu, w którym apostoł *Paweł* omawia pojednanie ludzkości *z Bogiem przez Chrystusa*. Werset ten mówi, że Bóg uczynił Chrystusa – który nie znał grzechu – ofiarą za grzech w naszym imieniu, aby ci, którzy w Niego wierzą, mogli stać się sprawiedliwymi przed Bogiem. Ukazuje on koncepcję zastępczego odkupienia, będącą kluczowym motywem teologicznym chrześcijaństwa.

Teologiczna interpretacja tego wersetu wskazuje, że *Chrystus* umarł zamiast grzeszników, stając się doskonałą ofiarą dla odpuszczenia grzechów. W ten sposób grzech zostaje usunięty z konta wierzącego i przeniesiony na konto Chrystusa; z kolei Chrystus udziela wierzącemu swojej sprawiedliwości, umożliwiając mu dostąpienie usprawiedliwienia przed Bogiem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Czysta i nieskalana pobożność u Boga i Ojca polega na tym, aby przychodzić z pomocą sierotom i wdowom w ich utrapieniu i zachować samego siebie nieskażonym przez świat.
>
> — *Jakuba 1:27*

Książka: Nowy Testament / Jakuba

Tematy: grzech, Niewinny, bliźni, sieroty, wdowy, świat

Interpretacja:

W kontekście *Jakuba 1:27* pojęcie religijności obejmuje nie tylko to, co czynimy w kościele, ale także wszelkie działania podejmowane w życiu codziennym. Odwiedzanie sierot i wdów jest wyrazem solidarności oraz miłości wobec najbardziej bezbronnych członków społeczeństwa.

Zachowanie nieskazitelności wobec świata oznacza wystrzeganie się światowych praktyk i postępowanie zgodnie z zasadami chrześcijańskimi. Musimy starać się unikać grzechu i pokus, gdyż mogą one oddalić nas od Boga. Powinniśmy również nieustannie czuwać nad swoim postępowaniem, aby dawać dobry przykład ludziom w naszym otoczeniu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Z tych samych ust wychodzi błogosławieństwo i przekleństwo. Tak być nie powinno, moi bracia.
>
> — *Jakuba 3:10*

Książka: Nowy Testament / Jakuba

Tematy: grzech, błogosławieństwo, chwala, głoszenie, adoracja

Interpretacja:
Jakuba 3:10 wskazuje na znaczenie panowania nad własnymi słowami. Ten krótki werset przypomina o konieczności czuwania nad tym, jak mówimy, gdyż nasze słowa mogą przynosić zarówno dobro, jak i szkodzić.

Moc naszych słów

Słowa mają niezwykłą moc. Mogą budować lub niszczyć, dodawać otuchy lub zniechęcać, uzdrawiać lub ranić. Jako ludzie mamy możliwość wyboru tego, co mówimy i w jaki sposób to wyrażamy. Często jednak ulegamy pokusie mówienia bez zastanowienia – wypowiadamy słowa, które powinny pozostać niewypowiedziane. Werset ten przypomina nam, by nie pozwalać, aby z naszych ust wychodziły złorzeczenia, lecz byśmy zawsze starali się wypowiadać słowa błogosławieństwa.

Odpowiedzialność za nasze słowa

Jako chrześcijanie jesteśmy powołani do okazywania miłości i współczucia we wszystkim, co czynimy, także w naszej mowie. Musimy zwracać uwagę na to, co wypowiadamy, ponieważ nasze słowa mogą mieć trwały wpływ na życie innych ludzi. Jeśli mówimy w sposób negatywny lub raniący, możemy skrzywdzić przyjaciół, rodzinę czy współpracowników. Z drugiej strony, gdy mówimy z miłością i współczuciem, możemy stać się źródłem zachęty i wsparcia dla osób w naszym otoczeniu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Gdzie bowiem jest zazdrość i kłótliwość, tam też niepokój i wszelki zły czyn.

> — *Jakuba 3:16*

Książka: Nowy Testament / Jakuba

Tematy: grzech, zlo, egoizm

Interpretacja:

List św. Jakuba jest uważany za ważny tekst w chrześcijaństwie. Zawiera on wiele pouczeń skłaniających do refleksji i praktykowania wiary w sposób całościowy, w codziennym życiu. Jednym z najbardziej głębokich i znaczących fragmentów tej księgi jest werset *Jakuba 3:16*, który odnosi się do obecności zazdrości i egoistycznej ambicji w naszym życiu oraz do tego, jak mogą one wpływać na nasze czyny i relacje z innymi.

Zawiść i kłótliwość

Zazdrość i egoistyczna ambicja to dwie emocje, które są silnie obecne w naszym życiu. Możemy odczuwać zazdrość wobec kogoś, kto posiada to, czego sami pragniemy, lub żywić urazę do osoby, która wydaje się bardziej szczęśliwa czy odnosząca większe sukcesy niż my. Emocje te mogą jednak popychać nas do działań nieprzemyślanych, a nawet okrutnych, wpływając negatywnie zarówno na nasze relacje, jak i na nasze własne szczęście.

Jakuba 3:16 ostrzega przed niebezpieczeństwem, jakie niesie ze sobą dopuszczenie, by zazdrość i egoistyczna ambicja zdominowały nasze życie. Pielęgnowanie w sobie tych uczuć może prowadzić do nieładu i popełniania złych czynów. Dlatego musimy starać się dostrzegać te emocje w samych sobie i uczyć się nad nimi panować, aby móc żyć w pokoju i harmonii.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Pożądacie, a nie macie, zabijacie i zazdrościcie, a nie możecie osiągnąć. Toczycie wojny i walki, a nie macie, bo nie prosicie.
>
> *— Jakuba 4:2*

Książka: Nowy Testament / Jakuba
Tematy: grzech, pragnienie, Modlitwa

Interpretacja:
Werset ten jest niewątpliwie wezwaniem do zatrzymania się, refleksji i oceny naszych prawdziwych życiowych motywacji. Ostatecznie zachęca nas on do poddania w wątpliwość naszych najgłębszych pragnień i do wnikliwego przyjrzenia się własnym sercom.

Pierwszymi kwestiami, na które zwraca uwagę ten werset, są chciwość, zazdrość i nadmierne pragnienia. Wszyscy potrafimy czegoś pragnąć, jednak fragment ten przypomina nam, że czym innym jest koncentrowanie wysiłków na realizacji naszych dążeń, a czym innym – stanie się ich niewolnikiem. Zamiast szukać spełnienia w Bogu, często próbujemy odnaleźć je w dobrach materialnych, sukcesie zawodowym czy relacjach z innymi ludźmi. Skupiamy wówczas myśli na sprawach doczesnych, ziemskim bogactwie czy osiągnięciu określonego statusu społecznego, zaniedbując jednocześnie naszą relację z Bogiem.

Jeszcze większe niebezpieczeństwo wiąże się z zazdrością; pojawia się ona, gdy dostrzegamy, że ktoś inny posiada coś, czego nam brakuje. Zamiast cieszyć się z cudzych osiągnięć, skupiamy się na pożądaniu cudzego majątku, pozycji społecznej czy relacji. Często zazdrość przybiera tak silną formę, że pragniemy tego, co ma druga osoba – posuwając się nawet do gotowości zdobycia tego drogą przemocy lub nielegalnych działań, takich jak morderstwo.

Kolejną kwestią podkreślaną w tym wersecie jest fakt, że choć pragniemy pewnych rzeczy i dążymy do ich zdobycia, nie otrzymujemy ich, ponieważ o nie nie prosimy. Skłania nas

to do refleksji nad prawdziwą naturą naszej relacji z Bogiem i sposobem, w jaki Go postrzegamy. Czy widzimy w Bogu sprzymierzeńca, czy wroga?

Zazwyczaj zwracamy się do Boga dopiero wtedy, gdy coś idzie nie tak lub gdy znajdujemy się w trudnej sytuacji. Rzadko znajdujemy czas na budowanie bliskiej relacji z Nim oraz na proszenie o Jego mądrość i prowadzenie w naszym życiu. Jednak gdy uczymy się budować bliższą więź z Bogiem, zaczynamy dostrzegać, że jest On naszym sprzymierzeńcem i wiernym towarzyszem w każdej chwili. Dzięki modlitwie i rozważaniu *Bożego Słowa* możemy znaleźć wskazówki oraz siłę potrzebną do walki z zazdrością i chciwością.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Cudzołożnicy i cudzołożnice, czy nie wiecie, że przyjaźń ze światem jest nieprzyjaźnią z Bogiem? Jeśli więc ktoś chce być przyjacielem świata, staje się nieprzyjacielem Boga.
>
> *— Jakuba 4:4*

Książka: Nowy Testament / Jakuba
Tematy: grzech, przyjaźń, Bog, świat

Interpretacja:
W tym fragmencie apostoł *Jakub* nazywa pewnych ludzi „cudzołożnikami” – nie mając na myśli dosłownego aktu cudzołóstwa, lecz raczej duchową niewierność wobec Boga. Stawia nas on w obliczu szokującej prawdy: bycie przyjacielem świata oznacza bycie wrogiem Boga. Co jednak oznacza to stwierdzenie?

Przyjaźń ze światem

Przyjaźń ze światem nie oznacza po prostu posiadania przyjaciół, którzy nie są chrześcijanami. Chodzi raczej o przedkładanie miłości do spraw tego świata nad miłość do Boga. Wiąże się to z rozdarciem w kwestii lojalności: próbujemy bowiem podobać się Bogu, a jednocześnie staramy się wpasować w otoczenie i zyskać akceptację świata. Gdy czujemy presję, by pójść na kompromis w kwestii naszego duchowego postępowania dla zdobycia społecznej akceptacji, nasza przyjaźń z Bogiem zostaje wystawiona na szwank.

Wrogowie Boga

Będąc przyjaciółmi świata, stawiamy się w pozycji wrogiej wobec Boga. Zamiast koncentrować nasze oddanie na Nim, skupiamy się na świecie – na jego pragnieniach i oczekiwaniach. Czujemy się komfortowo, gdy nasze poglądy są akceptowane i uznawane przez społeczeństwo za normalne, lecz odczuwamy niepokój, gdy nasze przekonania różnią się od poglądów otoczenia. W tym sensie nasza uwaga przesuwa się z Boga i Jego planu dla naszego życia na chęć zadowolenia innych i zdobycia ich aprobaty.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Zbliżcie się do Boga, a on zbliży się do was. Obmyjcie ręce, grzesznicy, i oczyśćcie serca, ludzie umysłu dwoistego.
>
> *— Jakuba 4:8*

Książka: Nowy Testament / Jakuba
Tematy: grzech, wyznanie grzechu, oczyszczenie, pokuta, sprawiedliwosc

Interpretacja:
Werset *Jakuba 4:8* jest wezwaniem do bliskości i społeczności z Bogiem. Apostoł *Jakub* zachęca nas, byśmy zbliżyli się do Boga, aby On mógł zbliżyć się do nas. Zbliżanie się do

Boga wiąże się z pokorą i zmianą życia, która znajduje odzwierciedlenie w naszych czynach.

Zbliżcie się do Boga

Zbliżanie się do Boga powinno być priorytetem w życiu każdego wierzącego. Wiąże się to z dążeniem do nieustannej łączności z Bogiem poprzez modlitwę, czytanie Pisma Świętego, rozmyślanie i uwielbienie. Bliskość z Bogiem jest kluczowa dla naszego życia duchowego, gdyż umacnia wiarę, daje pocieszenie w trudnych chwilach i pozwala doświadczyć Jego bezwarunkowej miłości.

On zbliży się do was

Bóg jest zawsze gotów zbliżyć się do nas, ale to my musimy wykonać pierwszy krok. Gdy szukamy Boga szczerze i z pokorą, On zawsze odpowiada. Ważne jest, by pamiętać, że Bóg nie jest od nas daleko; jest zawsze obecny w naszym życiu – musimy jedynie zwrócić się ku Niemu.

Grzesznicy, oczyśćcie ręce

Wezwanie do oczyszczenia rąk odnosi się do potrzeby pokuty i wyznania win. Zbliżając się do Boga, musimy czynić to z sercem pełnym skruchy i gotowością do zmiany. Jeśli zgrzeszyliśmy, musimy to wyznać, okazać skruchę i prosić o przebaczenie. Tylko wtedy możemy doświadczyć prawdziwego Bożego przebaczenia i miłości.

Ludzie chwiejnego serca, oczyśćcie serca

Określenie „ludzie chwiejnego serca” odnosi się do osób o chwiejnej wierze – tych, którzy wątpią i wahają się między miłością do Boga a miłością do świata. Wezwanie do oczyszczenia serca oznacza wewnętrzną przemianę, w której wierzący postanawia porzucić grzech i prowadzić święte życie *w Chrystusie*.

Oczyszczanie serca to proces wymagający wielkiej dyscypliny i wytrwałości, a zarazem kluczowe zadanie dla naszego życia duchowego.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Choruje ktoś wśród was? Niech przywoła starszych kościoła i niech się modlą nad nim, namaszczając go olejem w imię Pana. A modlitwa wiary uzdrowi chorego i Pan go podźwignie. Jeśli zaś popełnił grzechy, będą mu przebaczone.
>
> *— Jakuba 5:14-15*

Książka: Nowy Testament / Jakuba
Tematy: grzech, wiara, Przebaczenie, wyzdrowienie, Modlitwa, choroba

Interpretacja:
Werset 14 zawiera jasne pouczenie: jeśli ktoś choruje, powinien wezwać starszych zboru, aby modlili się za niego i namaścili go olejem w imię Pana. Praktyka ta stała się jedną z najstarszych i najskuteczniejszych tradycji Kościoła chrześcijańskiego.

Jest oczywiste, że *Jakub* zwraca się do wspólnoty wierzących, która troszczy się o swoich członków. W tym sensie wzywanie starszych zboru do modlitwy za chorych jest aktem solidarności i wyrazem miłości do bliźnich. Praktyka ta ma również wymiar duchowy, gdyż opiera się na przekonaniu, że Bóg może uzdrowić chorych.

Użycie oleju podczas modlitwy o uzdrowienie jest symbolem sięgającym czasów starożytnych. Olej to naturalny środek, od dawna stosowany do łagodzenia bólu i leczenia dolegliwości. W kontekście biblijnym olej ma także znaczenie duchowe, symbolizując Bożą łaskę i obecność. Zatem namaszczenie olejem w imię Pana jest aktem wiary, uznającym Bożą obecność i Jego moc uzdrawiania.

W *wersecie 15* Jakub mówi o znaczeniu modlitwy wiary dla uzdrowienia chorych i przebaczenia grzechów. Poucza nas, że jeśli wierzący modli się z wiarą za chorego, osoba ta zostanie uzdrowiona, a Bóg ją podźwignie. Co więcej, jeśli chory dopuścił się grzechów, zostaną mu one przebaczone. Uczy nas to, że modlitwa jest potężnym narzędziem, które Bóg dał nam, abyśmy mogli się z Nim komunikować i prosić o pomoc w chwilach potrzeby. *Wiara w Boga jest kluczowa dla naszych modlitw, gdyż bez niej nie możemy oczekiwać odpowiedzi*.

Możemy odnieść ten werset do naszego życia na różne sposoby. Po pierwsze, możemy poprawić jakość naszych modlitw, modląc się z wiarą i ufnością do Boga. Po drugie, możemy poprzez modlitwę prosić Boga o pomoc w naszych własnych potrzebach oraz w potrzebach naszych bliskich. Po trzecie, możemy ufać, że Bóg przeprowadzi nas przez trudne chwile i uzdrowi, jeśli zachorujemy.

Choć czasem nie rozumiemy, dlaczego Bóg dopuszcza do pewnych sytuacji w naszym życiu, musimy pamiętać, że zawsze ma On w tym swój cel i że możemy Mu zaufać w każdych okolicznościach. Możemy zwracać się do Niego w modlitwie i wierzyć, że będzie nas prowadził i się o nas troszczył.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I Bóg widział ich czyny, że odwrócili się od swojej złej drogi, i Bóg pożałował tego nieszczęścia, które zapowiedział im czynić, a nie uczynił.
>
> *— Jonasza 3:10*

Książka: Stary Testament / Jonasza

Tematy: grzech, nawrócenie, zlo, Przebaczenie, laska, pokuta

Interpretacja:
Przesłanie, które Bóg nakazał *Jonaszowi* przekazać miastu Niniwa, było proste: mieszkańcy Niniwy musieli odpokutować za swoje złe czyny, w przeciwnym razie groziła im zagłada. Choć mieszkańcy Niniwy słynęli ze swej niegodziwości, przyjęli słowa Jonasza i szczerze okazali skruchę. Widząc szczerość ich nawrócenia, Bóg odstąpił od zamiaru zesłania na nich zapowiedzianej klęski i postanowił nie niszczyć miasta.

Werset ten wywołał wiele dyskusji na temat tego, czy Bóg może „żałować" swoich decyzji. Czy Bóg może zmienić zdanie w kwestii podjętych postanowień? Czy zdarza Mu się popełniać błędy? Jednak w tym kontekście słowo *„żałować"* nie oznacza zmiany Bożego zamysłu, lecz raczej zmianę w Jego relacji z ludzkością. Bóg dostrzega szczerość skruchy mieszkańców Niniwy i zmienia swoje nastawienie wobec nich. *Taka zmiana postępowania stanowi przejaw Bożego miłosierdzia i łaski*.

Jonasza 3:10 ukazuje również znaczenie skruchy i nawrócenia. Mieszkańcy Niniwy nie tylko żałowali swoich złych czynów, ale także porzucili swoje niegodziwe postępowanie. Przypomina nam to wszystkim, że prawdziwa skrucha musi wiązać się nie tylko ze zmianą nastawienia, ale także ze zmianą sposobu życia. Musimy porzucić złe uczynki i podążać drogą prawości oraz sprawiedliwości.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jeśli ktoś zgrzeszy i przekroczy nieświadomie którekolwiek z przykazań PANA, czyniąc to, czego nie wolno, stanie się winny i będzie obciążony nieprawością.
>
> *— Kapłańska 5:17*

Książka: Stary Testament / Kapłańska

Tematy: grzech, prawo, kara

Interpretacja:
Aby w pełni zrozumieć werset *Kapłańska 5:17*, należy uwzględnić kontekst historyczny powstania tej księgi. Księga Kapłańska jest jedną z pięciu pierwszych ksiąg Biblii, znanych jako Pięcioksiąg lub Tora.

Została ona spisana przez *Mojżesza* w czasie wędrówki Izraelitów przez pustynię, po ich ucieczce z niewoli egipskiej. Prawo zawarte w tej księdze zostało dane Izraelitom, aby pomóc im prowadzić życie zgodne z wolą Bożą poprzez przestrzeganie Bożych przykazań.

Znaczenie wersetu

Kapłańska 5:17 podkreśla, jak ważne jest branie na siebie odpowiedzialności za popełnione grzechy – nawet te, których dopuściliśmy się nieumyślnie. Przypomina nam on, że ilekroć łamiemy Boże przykazania, musimy okazać skruchę i szukać przebaczenia. Ciężar winy spoczywa na nas i musimy ponosić konsekwencje naszych czynów, choć Bóg jest zawsze gotów nam przebaczyć i pomóc w naprawieniu wyrządzonych szkód.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Doprawdy, nie ma człowieka sprawiedliwego na ziemi, który czyniłby dobrze i nie grzeszył.
>
> *— Kaznodziei 7:20*

Książka: Stary Testament / Kaznodziei
Tematy: grzech, sprawiedliwosc, świat

Interpretacja:

Księga Kaznodziei, której autorem jest król Salomon, przedstawia filozoficzne spojrzenie na życie, śmierć i ludzkie postępowanie. W tym kontekście werset 20. rozdziału 7. odnosi się do natury sprawiedliwości i grzechu w człowieku.

Na ziemi nie ma ludzi bez grzechu

Pierwsza część wersetu ukazuje, że na ziemi nie ma człowieka, który byłby całkowicie sprawiedliwy. Nie oznacza to, że nie ma ludzi dążących do czynienia dobra i życia zgodnie z zasadami etycznymi czy religijnymi; wskazuje raczej na to, że w ludziach nie istnieje absolutna doskonałość. Wszyscy mamy słabości, ulegamy pokusom i doświadczamy chwil kruchości. Nawet najbardziej szlachetne i cnotliwe osoby mogą popełniać błędy i popadać w grzech.

Ten pesymistyczny pogląd na ludzką sprawiedliwość pojawia się również w innych miejscach Biblii – na przykład w Liście do *Rzymian 3:10*, gdzie czytamy: *„Nie ma sprawiedliwego”*. Choć dla niektórych myśl ta może wydawać się zniechęcająca, można ją również postrzegać jako wyraz pokory i realizmu.

Czyń dobro i nie grzesz

Druga część wersetu stwierdza, że dobro i grzech to przeciwieństwa – co stanowi fundamentalną naukę chrześcijaństwa. „Dobro” odnosi się do czynów sprawiedliwych i cnotliwych, podczas gdy „grzech” oznacza działania naruszające normy boskie i ludzkie. Werset ten sugeruje, że doskonałość moralna jest dla ludzi nieosiągalna. Nawet osoba uważana przez społeczeństwo za sprawiedliwą mogła w przeszłości popełnić błędy lub może to uczynić w przyszłości. Co więcej, natura grzechu sprawia, że może on nas zaskoczyć w najmniej oczekiwanym momencie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ponieważ wyroku za zły czyn nie wykonuje się od razu, serce synów ludzkich jest w nich zawzięte i gotowe na to, aby popełniali zło.
>
> *— Kaznodziei 8:11*

Książka: Stary Testament / Kaznodziei
Tematy: grzech, zlo, serce, sadzic, kara

Interpretacja:
Księga Koheleta to dzieło poetyckie i filozoficzne, podejmujące refleksję nad sensem życia oraz relacją między ludzkością a Bogiem. W ósmym rozdziale, w wersecie 11., autor podkreśla znaczenie sprawiedliwości i kary w powstrzymywaniu ludzi przed popełnianiem złych czynów. Werset ten przypomina, że gdy złe postępowanie pozostaje bezkarne, ludzie są bardziej skłonni do czynienia zła.

Sprawiedliwość w społeczeństwie

Sprawiedliwość stanowi fundamentalną wartość dla każdego społeczeństwa dążącego do demokracji i wolności. Bez sprawiedliwości harmonia społeczna zostaje podważona przez bezkarność. Jeśli jednostki nie ponoszą konsekwencji za swoje niewłaściwe postępowanie, mogą ulec pokusie popełniania kolejnych przewinień, co prowadzi do powstania cyklu przemocy i bezkarności, niszczącego tkankę społeczną.

Znaczenie kary

Fragment *Kaznodziei 8:11* wskazuje na konieczność stosowania kary dla utrzymania sprawiedliwości w społeczeństwie. Kara nie jest jedynie formą odpłaty wobec sprawcy, lecz także środkiem odstraszającym innych od popełniania czynów nagannych. W konsekwencji, środki karne są niezbędne zarówno do reagowania na już popełnione przestępstwa, jak i do zapobiegania ich powtarzaniu się w przyszłości.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które

mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Umartwiajcie więc wasze członki, które są na ziemi: nierząd, nieczystość, namiętność, złe żądze i chciwość, która jest bałwochwalstwem.
>
> *— Kolosan 3:5*

Książka: Nowy Testament / Kolosan
Tematy: grzech, nawrócenie, pragnienie, chciwość, bożki, materializm

Interpretacja:
Biblijny werset z Listu do *Kolosan 3:5*, mówiący o konieczności „uśmiercenia” w nas tego, co ziemskie, wzywa nas do refleksji nad potrzebą porzucenia postaw i zachowań niezgodnych z życiem według zasad chrześcijańskich.

Co oznacza określenie „to, co ziemskie”?

Pod tym pojęciem możemy rozumieć wszystko to, co skłania nas do czynów nieprzynoszących korzyści ani nam samym, ani otaczającemu nas światu – co oddala nas od Boga i sprawia, że ulegamy pokusom, które sprowadzają nas na manowce. Werset ten wymienia konkretne postawy, którym możemy ulec, takie jak nieczystość seksualna, nieczystość serca, żądza, złe pragnienia czy chciwość. Warto pamiętać, że każdy z nas doskonale zdaje sobie sprawę z tego, jakie zachowania przeszkadzają nam w życiu zgodnym z wolą Bożą.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A gdy stoicie, modląc się, przebaczcie, jeśli macie coś przeciwko komuś, aby i wasz Ojciec, który jest w niebie, przebaczył wam wasze przewinienia.
>
> — *Marka 11:25*

Książka: Nowy Testament / Marka

Tematy: grzech, Ojciec, Przebaczenie, Modlitwa

Interpretacja:

Marka 11:25 ukazuje znaczenie przebaczenia oraz jego wpływ na naszą relację z Bogiem. Werset ten wzywa nas do przebaczenia tym, którzy nas zranili lub obrazili, zanim przystąpimy do modlitwy, niosąc obietnicę, że dzięki temu i my dostąpimy przebaczenia od naszego *Ojca Niebieskiego*.

Dlaczego przebaczenie jest ważne?

Przebaczenie bywa trudne, zwłaszcza gdy doznaliśmy głębokiej krzywdy. Jednak brak przebaczenia może przerodzić się w gorycz, urazę i wrogość, wpływając negatywnie na nasze relacje z Bogiem i innymi ludźmi. Gorycz i uraza potrafią zatruć nasze życie oraz hamować nasz rozwój i zdolność do pójścia naprzód. Dlatego właśnie przebaczenie jest tak istotne.

Co więcej, nie możemy oczekiwać Bożego przebaczenia, jeśli sami nie chcemy przebaczać innym. Przebaczając, uwalniamy się od bólu i gniewu, które wiążą nas z przeszłością, co pozwala nam zmierzać ku lepszej przyszłości. Przebaczenie nie musi oznaczać zapomnienia o tym, co się stało, ani akceptacji postępowania osoby, która nas skrzywdziła; uwalnia nas ono raczej od ciągłego rozpamiętywania bolesnych wspomnień.

Jak możemy przebaczyć?

Przebaczenie to proces, który może wymagać czasu i wysiłku, jest jednak zawsze możliwy. Musimy zacząć od uznania bólu i gniewu, jakie odczuwamy, pozwalając sobie na

ich przeżycie i przepracowanie, zamiast je tłumić. Następnie możemy podjąć świadomą decyzję o przebaczeniu.

Jednym ze sposobów jest modlitwa. Możemy prosić Boga, aby pomógł nam przebaczyć osobie, która nas zraniła. Modlitwa może przynieść nam pokój i ukojenie w trakcie procesu uzdrawiania. Możemy również spróbować spojrzeć na sytuację z perspektywy drugiej osoby, co pomoże nam zrozumieć powody jej postępowania. Empatia pozwala lepiej zrozumieć sytuację i odnaleźć w sercu współczucie niezbędne do przebaczenia.

Wreszcie, w trakcie procesu przebaczania możemy potrzebować rozmowy z kimś bliskim oraz wsparcia. Rodzeństwo, przyjaciel czy psycholog mogą pomóc nam uporządkować emocje i odnaleźć drogę do przebaczenia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I powiedział: Co wychodzi z człowieka, to kala człowieka. Z wnętrza bowiem, z serca ludzkiego pochodzą złe myśli, cudzołóstwa, nierząd, zabójstwa; Kradzieże, chciwość, niegodziwość, podstęp, wyuzdanie, oko złe, bluźnierstwo, pycha, głupota. Całe to zło pochodzi z wnętrza i kala człowieka.
>
> *— Marka 7:20-23*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: grzech, gniew, zlo, duma, oczyszczenie, pokusa

Interpretacja:
Fragment Ewangelii *Marka 7:20–23* ukazuje, jak wielkie znaczenie mają nasze myśli i czyny. Uczy nas, że złe uczynki nie pochodzą z zewnątrz, lecz rodzą się w naszych

sercach i umysłach. Biblia mówi, że serce z natury jest zdradliwe i często sprowadza nas na manowce. Dlatego tak ważne jest, abyśmy strzegli swoich serc i chronili je, nie pozwalając sobie ulec złym myślom czy pragnieniom.

Natura grzechu

Współczesna kultura ma tendencję do przypisywania złych czynów jednostki wpływowi społeczeństwa, wychowania czy czynników zewnętrznych. Jednak przywołane wersety przypominają nam, że negatywne działania w rzeczywistości biorą swój początek w nas samych – w naszych własnych myślach. Oznacza to, że odpowiedzialność za nasze czyny spoczywa wyłącznie na nas i musimy dążyć do tego, by nasze myśli były pozytywne i budujące.

Fragment ten wymienia również czyny wynikające ze złego serca, takie jak cudzołóstwo, rozpusta, morderstwo i inne niegodziwe postępki. Pokazuje nam to, że jeśli nie będziemy czuwać nad swoimi umysłami i sercami, ryzykujemy zejście na mroczne ścieżki, które oddalają nas od prawdy i dobra.

Przemiana serca

Mimo że mamy skłonność do grzechu, nie oznacza to, iż musimy tacy pozostać. *Jezus* przyszedł i umarł na krzyżu, abyśmy mogli otrzymać przebaczenie grzechów i stać się nowymi stworzeniami. Oferuje nam szansę na uzyskanie nowego serca – czystego i nieskażonego grzechem. Ta przemiana serca jest nieustannym procesem, który wymaga naszego aktywnego udziału.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Któż jest Bogiem jak ty, który przebacza nieprawość i daruje występek resztki swego dziedzictwa? Nie chowa swego gniewu na wieki, bo ma upodobanie w miłosierdziu.
>
> *— Micheasza 7:18*

Książka: Stary Testament / Micheasza

Tematy: grzech, Przebaczenie, miłosierdzie

Interpretacja:

Fragment ten można podzielić na dwie części. W pierwszej z nich napotykamy pytanie retoryczne zadane przez *Micheasza*. Nie ma Boga takiego jak Bóg Izraela, który przebacza swojemu ludowi i zapomina o jego grzechach. Zło i odstępstwo zasługują na Boży gniew i karę, a jednak miłosierdzie i przebaczenie stanowią namacalną rzeczywistość w życiu wierzącego.

Druga część zawiera wyjaśnienie tego faktu. Bóg nie trwa w gniewie na wieki, ponieważ znajduje upodobanie w miłosierdziu. Boże miłosierdzie to przymiot, który skłania Boga do przebaczania grzesznikom i przywracania właściwej relacji z Nim.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Odwróci się i zlituje się nad nami; pokona nasze nieprawości i wrzuci w głębiny morza wszystkie nasze grzechy.
>
> *— Micheasza 7:19*

Książka: Stary Testament / Micheasza

Tematy: grzech, współczucie, Przebaczenie

Interpretacja:
Werset *Micheasza 7:19* stanowi część ostatniego rozdziału tej księgi, w którym prorok opisuje upadek moralny i bałwochwalstwo mieszkańców Judy. Mimo ostrzeżeń proroka, lud Judy trwał w nieprawości i ostatecznie dostał się w ręce Asyryjczyków oraz Babilończyków. Jednak w końcowych wersetach *Micheasz* wypowiada słowa pocieszenia i nadziei na przyszłość.

Micheasz zapewnia mieszkańców Judy, że Bóg ponownie okaże im miłosierdzie, pomimo ich grzechów i uchybień. Prorok posługuje się wymownym obrazem, by opisać Boże przebaczenie: Bóg pogrzebie nieprawości ludu.

Kluczowym elementem tego wersetu jest obietnica, że Bóg wrzuci wszystkie nasze grzechy w głębiny morskie – co oznacza, że nigdy więcej nie będą one wspominane ani wytykane. Krótko mówiąc, Micheasz zapewnia mieszkańców Judy, że Bóg jest Bogiem miłosierdzia, który oferuje odkupienie i przebaczenie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Błogosławiony ten, komu przebaczono występek, komu grzech zakryto.
>
> *— Psalmów 32:1*

Książka: Stary Testament / Psalmów
Tematy: grzech, błogosławieństwo, Przebaczenie

Interpretacja:

Psalmów 32:1 mówi o szczęściu, jakiego doświadczają ci, których grzechy zostały przebaczone. Słowo *„błogosławiony”* oznacza bycie *szczęśliwym* lub obdarzonym *pomyślnością*; werset ten wskazuje zatem, że prawdziwe szczęście płynie z przebaczenia naszych grzechów.

Co więcej, tekst ten ukazuje, że gdy otrzymujemy przebaczenie, nasze grzechy zostają zakryte – co oznacza, że nie mają już nad nami władzy. W ten sposób zostajemy uwolnieni od poczucia winy i ciężaru emocjonalnego, jakie mogą rodzić nasze grzechy.

Znaczenie przebaczenia

Przebaczenie jest jednym z głównych tematów Biblii; jesteśmy uczeni, by wybaczać innym tak, jak Bóg wybacza nam. Często jednak trudno jest wybaczyć i zapomnieć o krzywdach, jakich doznaliśmy.

Psalmów 32:1 uświadamia nam, że przebaczenie jest kluczowe dla osiągnięcia szczęścia i wewnętrznego spokoju. Wybaczając innym, uwalniamy nasze umysły i serca od gniewu, goryczy i urazy, co pozwala nam prowadzić pełniejsze życie w harmonii z otoczeniem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wtedy PAN Bóg powiedział: Oto człowiek stał się jak jeden z nas, znający dobro i zło. Wygnajmy go więc, aby nie wyciągnął swej ręki i nie wziął z drzewa życia, by jeść i żyć na wieki. PAN Bóg wydalił go więc z ogrodu Eden, aby uprawiał ziemię, z której został wzięty.
> *— Rodzaju 3:22-23*

Książka: Stary Testament / Rodzaju

Tematy: grzech, stworzenie, Życie wieczne, zlo, dobroć, życie

Interpretacja:
Rodzaju 3:22-23 zawiera dość interesujące wersety. Aby zrozumieć ich znaczenie, należy najpierw poznać kontekst. Opisują one wydarzenia, które nastąpiły po tym, jak *Adam i Ewa* nie usłuchali Boga i zjedli owoc z drzewa poznania dobra i zła. Konsekwencją tego nieposłuszeństwa był grzech pierworodny oraz wypędzenie Adama i Ewy z Ogrodu Eden.

Znaczenie wersetów

Wersety te można interpretować na różne sposoby, jednak najpowszechniejsze wyjaśnienie zakłada, że Bóg nie pragnie, aby człowiek żył wiecznie w swoim upadłym stanie. Gdyby człowiek spożył owoc z drzewa życia, żyłby wiecznie w świecie pełnym grzechu i cierpienia. Intrygujące jest również sformułowanie *„jak jeden z nas”*; niektórzy uważają, że Bóg zwraca się do aniołów, podczas gdy inni widzą w tym odniesienie do *Trójcy Świętej* jako całości.

Fragment ten niesie ze sobą kilka ważnych lekcji. Po pierwsze, ukazuje powagę grzechu oraz konieczność ponoszenia odpowiedzialności za własne czyny. Po drugie, dowodzi, że praca jest Bożym nakazem i sposobem na przywrócenie relacji między ludzkością a Bogiem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I otworzyły się im obojgu oczy i poznali, że są nadzy. Spletli więc liście figowe i zrobili sobie przepaski.
>
> *— Rodzaju 3:7*

Książka: Stary Testament / Rodzaju

Tematy: grzech, odziez

Interpretacja:
Fragment z Księgi *Rodzaju 3:7* jest częścią opowieści o upadku człowieka, kiedy to *Adam i Ewa* spożyli zakazany owoc. W wersecie tym widzimy, że po nieposłuszeństwie wobec Boga otworzyły się im oczy i uświadomili sobie swoją nagość.

Znaczenie nagości

W Biblii nagość ma negatywne zabarwienie. W tym kontekście symbolizuje ona wstyd i grzech. Fakt, że Adam i Ewa ukryli się przed Bogiem, usłyszawszy Jego głos *(Rodzaju 3:8)*, świadczy o ich wstydzie – zarówno z powodu nagości, jak i nieposłuszeństwa wobec Boga. O nagości wspomina się w różnych kontekstach na kartach Pisma Świętego. Stary Testament opisuje ją jako przekleństwo i źródło hańby *(Izajasza 47:3; Amosa 2:16)*. W Nowym Testamencie o nagości mówi się w kontekście miłości i współczucia dla bliźniego *(Mateusza 25:36; Jakuba 2:15–16)*.

Wykorzystanie liści figowych

W *Rodzaju 3:7* widzimy Adama i Ewę zszywających liście figowe, aby zakryć swą nagość. Czyn ten symbolizuje próbę ukrycia wstydu i zatajenia grzechu. Należy jednak zauważyć, że ich starania, by zakryć nagość, okazały się niewystarczające, by ukryć grzech przed Bogiem. Inne fragmenty Biblii wspominają o użyciu odzieży do zakrycia nagości *(2. Mose 28:40–43; 1 Tymoteusza 2:9–10)*. W tym sensie noszenie odzieży można postrzegać jako formę ochrony przed wstydem i grzechem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Który wydał samego siebie za nas, aby nas wykupić od wszelkiej nieprawości i oczyścić sobie lud na własność, gorliwy w spełnianiu dobrych uczynków.
>
> *— Tytusa 2:14*

Książka: Nowy Testament / Tytusa
Tematy: grzech, dobroć, oczyszczenie, Odkupiciel, ofiara

Interpretacja:
Werset *Tytusa 2:14* jest dla chrześcijan jednym z najważniejszych w Biblii, gdyż zawiera samą istotę *zbawienia i odkupienia przez Jezusa Chrystusa*. Fragment ten mówi o tym, jak Bóg – przez swojego Syna Jezusa – oddał samego siebie, aby odkupić nas od wszelkiego zła i oczyścić sobie lud gorliwy w czynieniu dobra.

Słowo *„odkupienie”* w tym wersecie odnosi się do uwolnienia od grzechu i winy, które nas zniewalają i oddzielają od Boga. Dzięki swojej ofierze na krzyżu Jezus Chrystus odkupił nas z grzechów, obdarzył nowym życiem w swoim imieniu i wybawił od wiecznego potępienia.

Z kolei słowo *„oczyścić”* odnosi się do wewnętrznej przemiany, jaka dokonuje się w nas, gdy zbliżamy się do Boga i przyjmujemy Jezusa Chrystusa jako swojego Zbawiciela. Oczyszczeni przez Bożą łaskę, stajemy się nowymi ludźmi – wolnymi od grzechu i bardziej podobnymi do Chrystusa.

Co jednak oznacza bycie ludem Bożym? Określenie to odnosi się do osób, które zostały odkupione i oczyszczone przez Bożą łaskę oraz żyją zgodnie z Jego wolą. *Innymi słowy, ludem Bożym stają się ci, którzy przyjmują Jezusa Chrystusa jako swojego Zbawiciela i żyją według Jego nauki*.

Ponadto List do *Tytusa 2:14* wskazuje, że lud ten musi odznaczać się gorliwością w czynieniu dobra. Oznacza to, że zbawieni powinni dążyć do czynienia dobra i służenia

innym, naśladując przykład Jezusa Chrystusa. Wiara chrześcijańska nie jest jedynie kwestią przekonań, lecz także działań i dobrych uczynków w świecie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*